EYÜP CENKER GÜRER

YUVARLANAN KAYALAR

tilki kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Yuvarlanan Kayalar
Eyüp Cenker Gürer

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Teslime Gezer
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-5896-01-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YUVARLANAN KAYALAR

Eyüp Cenker Gürer

Kitabın düzenlenmesinde ve yayımlanmasında büyük emeği geçen Mehmet Ali Kuş'a ve Musa Baz'a teşekkür ederim.

Eyüp Cenker Gürer,1985 yılında doğdu ve 2008 yılında Sistem Mühendisi diploması aldı. Daha sonra Hukuk Fakültesi'ne kaydoldu ve son sınıfta okuldan atıldı. 2016 yılından beri İstanbul Silivri'de ikamet etmektedir.

Gerçek olaylardan yola çıkılıp,
sonradan yoldan çıkılarak yazılmıştır.

Babam Yaşar Gürer'e ithafen…

I. BÖLÜM

"Vurun ulan vurun ben kolay kolay ölmem!"

ZEYNEP

Benim de bir adım var, söyleyeceğim. Baştan belirtmemde fayda var; öyle çok havalı bir isim değil, havalı bir ismim olsun isterdim. Havalıdan kastım "Okşan" gibi değil de, daha az insanda olan isimler. Okşan olsa gülerdiniz değil mi? Rica ederim seviyeyi düşürmeyelim, burada ciddi bir hikâye anlatmaya çalışıyorum.

İsmim Zeynep ve son zamanlarda başıma büyük belalar açtım. Berbat hayatımı daha berbat hale getirmek için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Sanırım berbatlığın dibinde yaşıyor olduğumdan daha ileri seviyeye götürmeye benim bile yeteneğim yetmedi. Berbat bir hayat yaşamanın böyle güzel bir yanı var; hayat daha kötüye gidemiyor.

Kendimi balon gibi hissettiğim bir dönem geçirdim. Uçan veya kaçan bir balon değil, patlamış bir balon olarak. Bu patlama sivri bir cisimle de olmadı. Balonu şişirirsiniz şişirirsiniz, sonra bakarsınız "acaba biraz daha şişer mi?" der biraz daha şişirirsiniz ya balon artık iyice genleşmiştir, genleştiğinden şeffaflaşmıştır. Biraz daha şişirilirse bir şey olmaz gibidir ama olur; patlar. İşte o balon benim. İçim şişe şişe bir hal oldum, ben de kendimden beklemezdim ama oldu, patladım. Hiç de belli etmiyordum halbuki. Ben de çok şaşırdım. Biraz hava kaçırsaydım böyle olmazdı, ne kadar şiştiğimi kimse de anlamazdı ve ben de berbat yaşantıma devam ederdim.

Bir bankada köle olarak çalışıyordum. Çalışırken başka unvanlar da veriyorlar, biz de aldık o unvanlardan. Onlar kafanızı karıştırmasın. Üretim yapmadan en yüksek kar eden kurumlarda yani bankalarda, benim olmayan paraların hesabını yapıyordum. Gayet boktan bir iş. Bu işe girerken mülakat yapıyorlar bir de utanmadan. Bana da yaptılar. Neden bu işe müracaat ettiğimi, sorduklarında: "Çünkü başka iş bulamadım." diyemezsiniz. İki taraf da bu cevabı bildiği halde başka bir cevap verme zorunluluğunu yaşatırlar mülakatta. Bu karşılıklı riyakarlığın bir sebebi, bir hikmeti var; beyaz yakalı oluyorsunuz, kolay mı? Velhasıl iğrenç çalışma temposunda, mobbing altında çalışmayı açlıktan gebertmeyecek bir ücret karşılığında kabul ettim.

O gün de başkasının parası için strese girmek üzere sabahın körümde uyandım. Sabahları enerjik uyananlar bence uzaylı. Onları hiçbir surette anlayabileceğimi düşünmüyorum. Küfürler ederek telefonun alarmını kapattım, ben her yeni güne küfür ederek başlarım. Sabahları ne kadar suratsız olduğumu görmek için aynanın karşısında kendimi izlemek gibi bir alışkanlık edinmiştim. Tam o sıralarda telefonuma mesaj gelir, erkek arkadaşım olacak hisli dallamadan "Günaydın canım". Bu tip mesajlarına cevap vermediğim için pek alıngandır beyefendi.

Bence hiç alınmasın, o saatte ancak küfür duyar benden. Ulan daha bir insan olduğumu algılayacak derece de ayılmamışım, bana "günaydın" mesajı diyor.

"Babandır günaydın!" Bakmayın böyle dediğime aslında iyi çocuktur ama işte 7/24 romantik olamıyorum diye kendimi suçlayacak da değilim. Netice de tamamen farklı insanlarız, bunu bütün özelliklerimiz ayrı diye demiyorum ama aynı insan değiliz, topladığımız da iki tane insanız. Aynı bedende yaşamı-

yoruz, ayağımı sehpaya vurduğumda onun ayak parmağı acımıyor, sindirim sistemlerimiz birbirinden bağımsız çalışıyor. Farklı motivasyonları ve beklentileri olan iki insan olarak birlikte vakit geçirmeye, birlikte bir şeyler yapmaya ve daha çok iletişim kurmaya karar verdik sadece. Bunun bir ismi de "İlişki" imiş, ben koymadım ismini. Bu ilişki ile birlikte hayatlarımızdan daha çok memnun olabileceğimizi farz ettik, hepsi bu. Şimdi böyle düşündüğümüzde sabahları günaydın mesajına cevap vermemekte haksız değil miyim? Hatta ana avrat küfür ile cevap vermeyerek ilişkimize olumlu yönde katkıda bulunuyorum. Bu bile beni iyi bir insan yapar. Olaya bu açıdan bakmıyor ki nankör herif. Bunları söylüyorum ama iyi insandır Gürkan. Gürkan kendisinin adı. Hiç unutmam onunla ilk tanıştığım günü. Çok çok romantik bir tanışma değildi. Yağmurlu olmayan sıkıcı bir hafta sonu, bir arkadaşım sevgilisinin bir arkadaşını benimle tanıştırmak istedi. Tipik "Kızın arkadaşı ile oğlanın arkadaşını tanıştırma" olayı yani. Zaten bu çiftlere ne oluyorsa hemen arkadaşlarını da sevgili yapmak istiyorlar. Her ilişkide oğlanın erkek arkadaşları ile kızın kız arkadaşları potansiyel sevgilidirler. Bok var hemen örümcek ağı gibi yayılın. Amaçları; birincisi kendi ilişkilerini güçlendirmek, ikincisi dörtlü okey oynamak.

Eğer okey oynamak içinse bir şey diyemem, en azından somut bir fayda var. Ama kendi ilişkilerini güçlendirmek içinse, gerçekten çok zavallıca. Şundan mutlu olmalı mıyım bilmiyorum, bizim durumumuz saydığımız iki durumdan farklı. Daha özel nedenlere dayanan bir ilişkimiz var. Gürkan dallaması arkadaşını darlayıp durmuş, "Seninkinin arkadaşı var mı?" diye. Sonra benim arkadaşımın başının etini yemiş, "Aman yengem, canım yengem yok mu bir arkadaşın?" diye. Bunlar da Gürkan'dan kurtulmak için beni öne sürmüşler sağ olsunlar. İşte böyle ulvi temeller üze-

rine kurulmuş bir ilişkimiz var. Ben de kabul ettim arkadaşımın önerisini. Buluşacağımız kafeye gittim, çocuğu görünce resmen dibim düştü, çok geçmeden dibimin düştüğü çocuğun arkadaşımın sevgilisi olduğunu fark ettim. Sonra Gürkan'ı gördüm, düşen dibimi düştüğü yerden kaldırdım. Arkadaşım iyisini kendine kapmış, sezon sonu ürün bana kalmış. "Amaan" dedim, "Sefil hayatıma bir de böyle devam edeyim." İşte böyle başladı ilişkimiz. Bunlar oldu diye ruh eşiymişiz gibi davranmamı bekliyor Gürkan insanı. Değilsem de öyle davranmam gerektiğini tavsiye eden arkadaşlarım var. Bu tavsiyeyi verenler ilişki koçları gibi görüyorlar kendilerini. Çünkü başarılılarmış, başarıları da ilişkilerini uzun süre sürdürebilmeleriymiş. "Onu önemli hissettir" diyor mesela başarılının birisi. Diğer başarılı durur mu? O da ekliyor hemen, "Ona ihtiyacın varmış gibi davran." Hepten kafayı yemişler. Ama arkadaş işte, ne kadar aptal olduklarını yüzlerine söylemek çok ayıp oluyor. En kötüsü de açıklamaya kalkışmak. Mantıken, önemliyse ve ona ihtiyacım varsa, zaten öyle davranıyorumdur ve o bunu hissediyordur, eğer öyle değilse, öyleymiş gibi davranarak onu kandırmış olmayacak mıyım? Düşünsenize, birisine, onu olduğundan daha önemli ve kendinizi olduğunuzdan daha güçsüz olduğunuza dair yalan söylüyorsunuz. Böyle bir manyaklık var mı? Gelin bunu benim "Başarılı" arkadaşlarıma anlatın. İlişkilerine nitelikten daha çok niceliğe önem veren koleksiyonerler gibi bakıyorlar. Koleksiyon parçaları ayrılmadan geçirdikleri gün sayısı, o günlerin kalitesi veya nadideliği ise hiç önemli değil, ne kadar çok, o kadar iyi. O sabah da kendisini yeteri kadar özel ve ihtiyaç duyulan hissetmeyen Gürkan dangalağının "Günaydın" mesajına içimden gelen cevabı yazamamıştım. Keşke sabahın köründe gelen mesaja karşı ne düşündüğümü yazabilseydim, "Siktir git Gürkan!" yazardım. Evrene negatif enerji yolluyordum sanı-

rım. Çünkü kahve yapmak için fişini prize taktığım ketılın kablosu alev aldı ve ketıl da bana evrenin mesajını iletiyordu. "Başlarım senin mesajına!" diye bağırdım.

Bunu söylerken yanan kabloyu da havluyla söndürdüm. Bunun üzerine bizim yüce mesaj iletici ketıl bir mahzunlaştı ki sormayın. Ne yalan söyleyeyim biraz içim burkuldu ama duruşumu bozmadım. Eğer yumuşarsam, yarın öbür gün fırın da yapmaya kalkar aynı şeyi. Diğerlerine de güzel bir gözdağı oldu bence. Bu diğer eşyalar ben gittikten sonra, kesinlikle akşama kadar plan yaparlar; "Ketıl kardeşimiz ulu amacımıza hizmet etmek için kendisini feda etti, ışıklar içinde uyusun, hepinizi bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum." der televizyon, tok bir sesle. Çamaşır makinesi hemen lafa girer:

"Merak etmeyin, nasılsa gidecek ve eşek gibi yenisini alacak, bize ihtiyacı var." Bak şimdi düşününce nasıl da sinir oldum hepsine. Hayır hiçbirinize ihtiyacım yok, aklınızı başınıza alın yoksa sonunuz ketıl gibi olur! Ben yokken yatağıma bir şey yapmasalar bari.

Aslında çok aklı başında bir kızdım ben. Hele küçükken "Aman da ne hanım kızmış, aman da ne uslu kızmış" diye severlerdi beni. Ne kadar da normal görünüyordum. Bence normaldim de, hala normal olabilirim, hatta herkes normal olabilir, işin püf noktası "Normal"i kendinize göre tanımlamak.

Ketıl ve diğer eşyalara ne halleri varsa görsünler diyerek apar topar evden çıktım. Apartmandan çıkarken kör olası ayakkabının topuğu koptu. Geldi mi üst üste gelir, üzerine servisi de kaçırdım. Vurun ulan vurun ben kolay kolay ölmem! Taksi ararken yağmur yağmaya başladığında, "Artık vurmasalar mı?" diye düşünüyordum. Çünkü işe geç kalacaktım ve stres seviyem gitgide artıyor-

du. Bu stres denen şeyin de artık ortadan kalkması gerek diye düşünüyorum. Tamam eskiden gerekliymiş, eskiden dediğim taa avcı-toplayıcılık döneminde. Etraf vahşi hayvan doluyken, hayatını tehlikede hisseden insan girsin strese, yaşamını sürdürebilmesi için gerekli, ona bir şey demiyorum. Hadi diyelim ceylan hayvanı da girsin, hayvancağız iki lokma ot yiyecekken sağdan çita, soldan puma ısırmaya gelebilir, "Stres tetikte tutuyordur, hayatta kalabilmesi için gereklidir…"

Hepsine tamam, ama bize ne oluyor? Sene olmuş 2018, savanada ceylan değil, şehirde insanız. Hala stres var. Belki de bu stresi yok edici ilacı bulmuşlardır ama bankacılar açıklanmasını engelliyordur. Çünkü bu stres yüzünden her şart altında bankadaki işime zamanında gitmek için kıçımı yırtıyorum ben. Sadece o mu? Hedef süre içinde yapılması imkânsız işleri yapacağım diye canım çıkıyor, onu da stres yaptırıyor. Mesela banka elli birimlik iş yaptırmak istiyor, hedef olarak bana yetmiş diyor, ben de stres içinde çalışarak işi ancak altmışlık yapabiliyorum. Aslında fazladan on puanlık bir iş yapmışım fakat ben bunu bilmiyorum, onun yerine "On puan eksik yaptın" deyip suçlu hissettiriyorlar beni. Bundan sonra daha çok çalışmamı istiyorlar. Nasıl yaptırıyorlar bunu? Stres sayesinde tabiî ki. Yok yok, bu işte bir iş var. Stresi yok eden ilaç kesin bulundu ama bankalar açıklatmıyor.

Kötü talihim değişir gibi oldu bir an, yalnızca bir an. Yağmurun sebep olduğu çamurdan, sarısı kolayca seçilemeyen bir taksi durdu yakınımda. Kapısını açmak üzere hamle yapacakken kadının birisi "Ben çevirdim taksiyi" diyerek bir çırpıda taksinin içine attı kendini. Allah'ım ne kadar da çevikti. Ben daha "Ne ara çevirdin" diye itiraz edemeden kapısını kapattı, şoför de yol almıştı bile. Acaba spora mı yazılsaydım, çok hamlamıştım. Ben kıçımı

kaldırıp taksiye yürüyene kadar elin kızı hop diye kendisini taksinin içine atmıştı bile. Arkalarından bakarken "İnşallah kaza yaparlar" diye geçirdim aklımdan, sonra kendimden utandım böyle bir temennide bulunduğum için.

"Vazgeçtim Allah'ım, kaza yapmasınlar, ama belki en azından kızın tırnağı kırılabilir veya çorabı kaçabilir, sana bırakıyorum Allah'ım…"

Yağmurun altında sıçan gibi ıslanmıştım. Ve işte olanlar oldu, omzumdaki çantanın, askısından sert bir şekilde çekildiğini hissettim önce. Kafamı çevirdiğimde bir motosikletlinin çantamı tutmuş halde ilerlemeye kalktığını gördüm. Gündüz vakti kapkaça uğruyordum. O an nasıl oldu bilmiyorum, çantamın askısı kolumdan kurtulup gidecekken çevik bir hamle ile askıyı iki elimle tutup kendime doğru sertçe çektim. Motosikletli dengesini kaybedip yere kapaklandı, çanta elimdeydi. İnsanlar bir anda etrafımızda toplandı. Motosikletli korkmuştu, cenin vaziyeti almış elleriyle yüzünü kapatıyordu. Hakkı da vardı, bu coğrafyada suç işleyene işlerken ilişmezler ama başarısız olur ve düşerse işte o zaman linç başlar. Toplanan kalabalığa elimle durun işareti yaptım. Sonra neden bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum, adamın motosikletini alıp bindim ve bankaya doğru yola koyuldum.

Yağmur devam ediyordu, kaskım yoktu. Yağmuru yüzümde hissederek ilerlemek çok hoşuma gitti. Sanki göksel bir ülkeye uçarak yolculuk yapıyordum. Maalesef daha önce motosiklet kullanmayı öğrenmiştim. Yıllar sonra tekrar bu şeytan aletinin tepesinde karmaşık duygularla yol almaya başlamıştım. Kendimi bir macera filminde, fonda "Sweet Child O'Mine" şarkısı ile farklı farklı kamera açılarıyla izliyor gibiydim. Favorim yakın planda saçlarım dalgalanırken yağmurdan ıslansam da hafif gülümser,

kendinden emin yüz ifademle ilerler halimdi. Bankaya varmak üzereydim, kırmızı ışıkta biraz beklemem gerekiyordu. Çalıntı motosikletimle de olsa trafik kurallarına uyduğum için kendimle gurur duyuyordum. Macera filmine ara verip ışıklarda beklerken ışıkta bekleyen diğer araçtakiler bana şaşkın yüz ifadesi ile bakıyorlardı.

Kalem etekli, topuklu ayakkabılı, kaskız halde eski bir motosiklet kullanmam yadırganmıştı doğal olarak. Motosiklet "Vespa" olsaydı belki biraz daha havalı olabilirdim. Yanımda duran araçtakilerden birisi fotoğrafımı çekti. Belki tekrar çeker diye saçımı düzelttim, fotoğraflarda güzel çıktığım açıyı ona doğru çevirmeye çalıştım ama başka fotoğraf çekmedi.

Bankaya vardığımda motosikleti bankanın önüne çekip içeri girdim. Yoldayken hiç aklıma gelmemişti ama bankaya girdiğimde önce bana sonra saate bakan suratlardan geç kaldığımı anladım. Yirmi dakika geç kalmıştım. Saate bakan suratlar tekrar dikkatle suratıma bakıyorlardı, normalde bu prosedür böyle yürümez. Normalde önce geç gelene, sonra saate, sonra tekrar geç gelene – ama bu sefer çok kısa bir süre – bakılır, finalde ise birkaç defa "Cık cık" yapılır ve herkes işine gücüne döner. İşe vaktinde gelenlerin bana ikinci bakışları uzun ve inceleyicidir. Kendime tuvaletteki aynanın karşısına atınca durumu anladım. Saçlarım karman çorman, makyajım Batman'daki Joker gibiydi. Cadılar bayramı dekorunu andırıyordum. Saçlarımı önce kâğıt havluyla sonra kafamı el kutruma makinesinin altına tutarak kuruttum, makyajımı da temizledim, attım. Nispeten insana benzemiştim.

Benim gibi her çalışanın bir amiri vardır. Benim de bir amirim var, müdür denen yavşak. Haberi geldi, beni istemiş zat-ı alileri. Huzuruna vardığımda suratıma bakmıyordu. Tıslamaya baş-

ladı, bu ay kaçıncı geç kalışımmış, biraz ciddiyet gerekiyormuş, trafik mazeret değilmiş, trafik sadece bana mı trafikmiş, uyarı yazacakmış, eğer dikkat etmezsen daha ağır sonuçlar olacakmış… Müdür Efendi suratıma bakmadan ağzından yellenirken bir anda kapı açıldı, gelen müdür yardımcısıydı, "Efendim polisler geldi". Motosikletli gaspçı emniyete gidip beni şikâyet etmiş:

Mobese kameraları ve görgü tanıkları ile bu bankaya geldiğim tespit edilmiş. Bankanın kapısındaki güvenlik görevlisi de motosikletle gelenin ben olduğumu söylemiş. "Motosikletli mi? İşte burada amirim, Zeynep Hanım getirdi, hayırdır bir durum mu var? Hayırlı görevler amirim…"

İfade vermek üzere Emniyete götürülecekmişim. Polis eşliğinde binadan çıkıyordum, meraklı gözler üzerimdeydi. Fakat enteresan bir güç hissettim; ilk önce bir tanesinin yüzüne sertçe baktım, hemen kafasını indirdi. Sonra bir diğerine, o da kafasını indirdi. Hoşuma gitmişti fakat sonra fark ettim ki, indirttiğim kafa, ben diğerleri ile ilgilenirken tekrar kalkıyordu. Otoritemin sorgulanmasından hoşlanmadım, o yüzden ikinci kez baktıklarıma kaşlarımı çatarak baktım. Bu keyifli oyunum kısa sürmüştü, binanın dışına çıktık. Gaspçı kapıda bekliyordu. Bir polis:

"Bu mu motosiklet?" diye sordu. Anahtarını istediler, üzerinde olduğunu söyledim. Polis:

"Tamam o zaman" dedi gaspçıya, "Sen de bizi takip edersin Emniyet'e kadar!" dedi. Gaspçıya bakıyordum o da bakışlarını benden kaçırdı, bugün galiba çok sert bakıyorum.

"Ben gelmesem Amirim motoru da bulduk nasılsa, uzamasın mevzu."

"Olur mu öyle şey? Gasp edilmişsin, kamu davası artık bu." Adama gaspçı dedim dedim meğerse benmişim gaspçı, "kınama başıma gelir." dedikleri doğruymuş.

Emniyete kelepçe takılmadan götürüldüm, kaçma şüphem görülmedi demek ki. Biraz bozulmadım desem yalan olur, gaspçıyım ulan ben, akşam haberlerinde beni gören teyzelerin, "Allah çoluğumuzu çocuğumuzu korusun", amcaların "Yaşanmaz artık İstanbul'da" diyeceği bir suç makinesiyim. Polis sorgusundan önce avukatımın olup olmadığını sordular.

Avukat? Neden bir avukata ihtiyacım olsundu ki benim? Bir gün öncesine kadar ancak boşanacağım zaman bir avukata ihtiyacımın olacağını düşünürdüm. Daha evli bile değildim. Yoksa barodan bir tane görevlendireceklermiş, görevlendirsinler bakalım, merak ediyorum o ne diyecek.

Gençten bir avukat geldi. Beni görünce o da biraz şaşırdı. "Gasp ve yaralama suçlarını işlemişsiniz." dedi.

"Gasp biliyordum da yaralamayı yeni öğrendim, ama yapmışımdır, tehlikeli bir insanım ben." dedim. Avukat hanımın şaşkınlığı korkuya dönüşmek üzereyken tekrar söze girdim:

"Ben size olayı baştan anlatayım isterseniz".

Anlattıklarım, isminin Nazlı olduğunu öğrendiğim avukatıma biraz şüpheli gelmişti.

"Zeynep Hanım emin misiniz? Bana her şeyi olduğu gibi anlattığınıza…" dedi.

"Beni yakaladınız avukat hanım bravo! Aslında evet, artık itiraf vakti geldi, ben bordrolu olarak bankada çalışıyorum, çaldığım aracı da bankanın önüne bırakıyorum, bir önceki gün

kamyon çalmıştım, bankanın önüne metrobüs çekmişliğim bile var." dedim. Nazlı'nın sözlerimdeki ironiyi biraz rötarlı da olsa, anlamasını yüz ifadelerini takip ederek anladım. Sonra daha ciddi bir ses tonuyla:

"Bakın avukat hanım, olay anlattığım gibi oldu, eğer siz bana inanmıyorsanız hakim neden insansın? diye açıkladım. Nazlı ikna olmuştu sanırım, olmadıysa da bunu belli etmiyordu. Ortamda hakimiyeti sağlama çabasıyla sırtını doğrulttu, çenesini hafif yukarı kaldırdı:

"Zeynep Hanım rica ederim, elbette sözlerinize inanıyorum fakat atladığınız bir konu olur, o da ileride karşımıza çıkarsa diye ön alıyorum sadece" dedi. Hadi oradan ön alıyormuş. Devam etti:

"Zaten olayın olduğu yerde bir sürü kamera vardır, kamera görüntüleri yeterli kanıt olur."

Polisler ifademi almaya başlamışlardı. Nazlı'nın ifade sırasındaki görevi öylece oturup telefonu ile oynamaktan ibaretti, bir şey diyemedim, vardır bir bildiği, neticede bu işin okulunu okumuş. İşlemler bitti, polisler ifadem dışında bir evrak daha imzalatmak istediler, üzerinde "Gözaltı" filan yazıyordu. Ne gözaltısı yahu? Nazlı'ya baktım, gayet soğukkanlıydı (Ama telefonu çantasındaydı), polise baktım:

"Savcı Bey mevcutlu istiyor." dedi. Mevcutlu ne yahu, yarın savcının yanına giderdik mevcutsuz mevcutsuz, ne olacak sanki.

"Haber vermemizi istediğiniz kimse var mı?" dedi polis.

"Neyi haber vereceksiniz?"

"Gözaltına alındığınızı yakınlarınıza haber vermemizi istiyor musunuz?" diye yanıtladı. Ne kadar da doğal bir şeymiş gibi anla-

tıyor, normalimiz gözaltına alınmam oldu. Şimdi tüm meselemiz hangi yakınıma haber verilecek diye fikir yürütmem, bir sonuca varmam ve bunu beyan etmem. Kime haber versinler? Babam öğrense delirir, annem ağzıma sıçar… Arkadaşlara haber verseler? O zaman iyice rezil olacağım, gerçi tüm banka öğrendi, rezil olacağım kadar oldum. Başka kim olabilir… Ona haber verseler mi acaba, Gürkan'a? Haber verseler ne yapacak sanki ama haber vermezsem de tripi hiç çekilmez, benden çok mağdur olur, onu teselli ile geçer bir hafta. Gürkan'ın telefon numarasını verdim sonunda. Sonumuz hayır olsun.

Ertesi gün savcılığa gitmek üzere nezarethaneye konuldum. Küçük bir oda boyutunda güneş almaz bir yer burası. Üç duvarının önünde oturmak için banklar var, bankların üzeri yıpranmış sünger ile kaplı, süngerin kılıfı yer yer yırtılmış. Dördüncü duvar demir parmaklıklarla kapalı. Kapı üzerime kapandıktan sonra iki elimle demir parmaklıkları tuttum:

"Bu haldeyken birisi karşıdan fotoğrafımı çekse hoş bir an olur" diye düşündüm. Bu fikir beni bir miktar oyaladı, sonra içinde bulunduğum durumun ciddiyeti sert bir tokat gibi yüzümde patladı. Nezarethanedeydim, cezaevinden bir aşama uzakta. "En fazla ne olabilir ki?" dedim. Bakarlar durumuma, pos bıyıklı, Hulusi Kentmen'e benzeyen babacan bir hâkim önce kızar bana, sonra:

"Bir daha böyle yaramazlıklar yaparsan gözünün yaşına bakmam tıkarım içeri" der. Ben de "Bir daha yapmam hâkim amca" der, çıkar giderim… Giderim tabi giderim de ya daha fazlası olursa? Sonuçta gasp var, bu da hafif bir suç değil ki. Aklıma kötü şeyler getirmesem mi acaba? Getirmeyeyim tabi. Yarın bırakırlar beni, mutlaka öyle olacak, sonra normal hayatıma dönerim. Ama

bir sorun var; tekrar aynı bankada nasıl çalışacağım. Artık oraya tekrar dönmek olmaz, döneyim desem de tekrar çalıştırırlar mı, hiç sanmıyorum. Allah'ım işsiz kaldım galiba. Bu kötü. Peki. Bu katlanılabilir bir durum. Aklıma yine daha kötüsü geliyor; peki ya hapse atarlar da, içerideyken işsiz ama özgür olmak için can atar duruma düşersem ne olacak? Tamam, artık olumsuz düşünmek yok. Beni nezarethaneye getiren polis çoktan gitmişti, ellerim hala parmaklıkları tutuyordu.

"Kafam parmaklıklardan geçer mi?" diye merak ettim. Kafamı uzattım, mümkün değil geçmez. Kafamı kaldırdığımda karşı duvarda güvenlik kamerası gördüm. Hemen uzaklaştım demir parmaklıklardan. İzleyen kişi "Ne yapıyor bu manyak?" demiştir. Belki de dememiştir, kim bilir ne manyaklar geliyordur buraya, ben onlara göre oldukça aklı başında sayılabilirim. Sonra aklıma geldi, demir parmaklıkları tutarken fotoğrafımın çekilmesini istemiştim, kamera görüntülerini verirler mi acaba?

Odadaki banklara baktım; katiller, hırsızlar, dolandırıcılar, hayat kadınları oturmuştu buraya. Şimdi onlarla aynı kaderi paylaşıyorum. Kendimi bir an için rahatsız hissettim, sanki hayaletleri orada duruyordu. Kendisini döven ve başka erkeklere satmak isteyen kocasını bıçaklayan bir kadın hayal ettim, "Aferin kız" dedim, acaba ne kadar hapis yatardı? Suçlu muydu ki bir hapis yatsın? Şerefsiz kocasını bıçaklamış sonuçta. Bir diğer hayalet dile geldi:

"Saf saf konuşma, şerefsiz öldüren de adam öldürmekten ceza alır." Bak sen şu çok bilmiş hayalete. Bu kadar biliyordun maden neden düştün buralara, hem meşru müdafaa diye bir şey yok mu? Muhalifmiş, aktivistmiş gire çıka öğrenmiş bu işleri. Kocasını bıçaklayan kadın da, kocası kendisine zarar verirken değil, eve

“Gerçek olaylardan yola çıkılıp, sonradan yoldan çıkılarak yazılmıştır.” cümlesiyle derinliğini ortaya koyan ve mizah yüklü cümleleri ile okurken aynı zamanda düşünce girdaplarına daldıran bir kitap, “Yuvarlanan Kayalar”

9 786255 896018